

2007 Türkiye Kompozisyon Yarışması İkincisi

Merve Sevinç SAKAR

Malhun Hatun Lisesi - 11/B - İZMİR

NEDEN OLMASIN?

Ne kadar da büyük bir kent diyorum, şaşkınlıkla. Dağlar, tepeler hem yemyeşil hem de evlerle dolu. Yollar geniş ve bakımlı. İnsanların yüzünde hallerinden gayet memnun olduklarını gösteren, içten gelen bir gülümseme var. Sanayi alanları şehrin dışına taşınmış. Bir zamanlar gri olan gökyüzünde, beyaz bulutlar şehre bir buse kondurmadan geçmiyorlar.

Ne olmuş burada, diyorum. Nasıl bir değişim bu? Gözlerimi açtığımda teessürle hala o eski şehre baktığımı farkına varıyorum. Bir rüyaymış. Ama neden gerçek olmasın? Ülkemiz hızla gelişen bir ülke. Hatta son yıllarda öyle hızlı gelişmeye başladı ki, birdenbire dünyanın gözlerini üstümüzde hissettik. İspanya, Türkiye, Çin ve Hindistan gelişen ekonomiler ve gıptayla izlenen ülkeler. Ama madem bu kadar hızlı geliyoruz, bu gelişimi neden sokaklarımızda göremiyoruz, neden hala birçok şeyden -haklı olarak- şikayetçiyiz? Çünkü almadan önce vermek kavramından bihaberiz. Haksız kazancı, millete olan borcumuzu bir kenara koyarken, kaybettiklerimiz ve kaybettirdiklerimiz ilgilendirmiyor bizi. Trafik kazaları gördüğümüzde yoldan şikayetçiyizdir, okullar da öğretmen azlığından, resmi dairelerde beklemek zorunda olduğumuzu kuyruktan; ama yine de vergi ödemeye kararlıyızdır.

Ülke ekonomisinden şikayetçiyizdir, işsizlikten şikayetçiyizdir, yoksulluktan şikayetçiyizdir ama vergi vermediğimiz için kalkınmadığımızı, devletin daha sosyal çalışmadığını, köprü altlarının yolgeçen hanına dönmesini göz ardı ederiz.

Önce göz ardı ederiz, sonra unutturuz ve sonra çarparız sorunlarımıza.

Önce şaşkın şaşkın bakmak düşer payımıza. "Nereden çıktı bu?" Yeterince hasıraltı edememişiz demek ki sorunlarımızı, der ve yeni bir hasır ararız. Sonra hayalimize girdiğinde

Dil Türkçe

güzel şehir hayalleri, düşünürüz nerede hata yaptık diye. Çünkü hayallerimiz hayallerde halır.

Ama olacak...

Bir gün gelecek insanlar trafiğe çıktıklarında hep aynı keşmekeşi yaşamaktan bıcaacaklar.

Bir gün gelecek, insanlar çocuklarını öğretmeni olmayan okullara yollamayacaklar, kuyruklarda beklemekten yılacaklar.

"Ülkeniz daha ne kadar yerinde sayacak?" sorusunu her duyduklarında sadece yüzlerini yere eğmek yerine "Artık saymayacak!" diyebilecekler.

İşte o gün geldiğinde bir vergi bilincimiz oluşmuş olacak.

O gün geldiğinde önce vereceğiz... Ve kat kat fazlasını geri alacağız. Sadece bu olmayacak. Herkes verdiği için verdiğimiz miktar azalacak. İşverenin verdiği miktar azaldığı için daha çok işçi çalıştırabilecek, daha çok üretecek. Hem o kazanacak, hem ülke kazanacak.

Kazanılan her şey, o gün geldiğinde, sokaktaki insana yansıtacak. Yeniden yapılacak yollarımız, trenlerimiz her ilçeye ulaşacak, metrolar taşıyacak bizi metropollerimizde.

Yeşille barışacağız belki de. Ve ekonomimiz de ülkemiz gibi yeniden yeşerecek.

Fidan gibi çocuklarımız iyi bir eğitim aldıktan sonra atılacaklar hayata ve dünya pazarının aranan elemanları olacaklar.

Biliyorum, bunların hepsi kocaman bir hayal.

Ama neden olmasın?

Vergi vermek neden bu kadar zor olsun?

Vermek ve almak.

Ya da vermek ve çok almak.

Her şey bizim elimizde.